

още въ половината на миналия вѣкъ възтържествува. Подъ влиянието на исканията на опитнитѣ библиотекари правителството почна да взима мѣрки за повдигане нивото на знанията на служителитѣ въ библиотеки. На 1886 г. биде създадена въ Гьотингенския университетъ катедра по библиотечната наука, повѣрена на директора на тамошната библиотека, а днесъ се четатъ лекции и водятъ упражнения по библиотекосъзнание още въ университетитѣ въ Берлинъ, Бонъ, Браунсбергъ, Бреслау, Ерлангенъ, Франкфуртъ на М., Фрайбургъ, Грайфсвалдъ, Хале, Хамбургъ, Хайделбергъ, Кьолнъ, Лайпцигъ, Мюнхенъ, Мюнстеръ, Гьотингенъ, Вюрцбургъ и въ техническитѣ висши училища въ Аахенъ, Берлинъ, Данцигъ, Дармщатъ и ХанOVERъ. Освенъ това на 1928 г. при Берлинския университетъ се основа институтъ по библиотечната наука, съ двегодишенъ курсъ, за подготовка на библиотекари за научнитѣ библиотеки, въ който се четатъ лекции и водятъ упражнения отъ професори при университета и библиотекари. Въ края на втората година кандидатитѣ библиотекари се допускатъ до изпитъ предъ специална комисия, назначена отъ министра на Народното просвѣщение. Изпитътъ е писменъ и устенъ. На този изпитъ кандидатътъ трѣбва да покаже, че основно владѣе библиотекосъзнанието, библиографията, историята на литературата, историята на писмото и книгопечатането, историята на книжарството, палеографията и езицитѣ френски, английски и италиански.

Вънъ отъ грижитѣ за подготовка на библиотекари за научнитѣ библиотеки, въ Германия се полагатъ не по-малко грижи и за подготовката на срѣденъ персоналъ въ сѣщитѣ библиотеки, сиречъ, на персонала, който има да върши дневната, повече механическа и административно техническа, но отъ жизнено значение за библиотекеитѣ, работа, както и за подготовка на библиотекари за народнитѣ библиотеки. За тази цель сж отворени библиотекарски училища въ Берлинъ и Лайпцигъ. Италианскиятъ библиотекаръ Д-ръ Вит. Камерани, който е ималъ възможность да изучи на самото мѣсто устройството на американскитѣ и на германскитѣ библиотекарски училища*) намира, че германскитѣ, а особено Лайпцигското училище, присъединено къмъ нѣмския музей на книгата (Deutsches Buchmuseum), представлява идеалния образецъ на института за подготовка на срѣденъ библиотеченъ персоналъ. Защото, докато американскитѣ библиотекарски училища изпадатъ въ две противоположни крайности, като даватъ значение или само на техническо-механическото образование, или само на мъртвата теория (а пъкъ италианскитѣ — едностранчиво научна подготовка), библиотекарското училище въ Лайпцигъ държи златната срѣда. Въ него, освенъ чисто библиотечно-техническитѣ предмети, се изучаватъ още история на книгата и на книжарската търговия, литература и литературна история и история на библиотекеитѣ, сиречъ, даватъ се познания въ рамкитѣ на всеобщата културна история, познания, безъ които никой библиотекаръ не може да мисли, ако иска наистина да се нарича библиотекаръ.

Въ Франция лицата, които се готвятъ за служба въ библиотекеитѣ, обикновено свършватъ курса на Ecole des chartes. Тукъ тѣ получаватъ основна подготовка по библиотечното дѣло. За да не бждатъ познанията, които имъ се даватъ, само теоретически, водятъ ги на така нареченитѣ conferences pratiques въ Bibliotheque nationale и въ Bibliotheque de Sainte Geneviève.

*) Вж. Zentralblattf. Bibliothekswesen. Bd. 52 (1935), S. 543—547).